

нѣкой да го забележи отгде и какъ бѣше дошелъ, предъ амбулаторията се изправи Рангелъ клисарьтъ, съ тънка шибалка въ ржка — една зелена младочка, която кой знай отгде бѣше отрѣзалъ. Той каточе искаше да влѣзе при фелдшера, но като чу охканията, попостоя, повъртѣ шибалката и влѣзе въ кръчмата на Филипа.

Отъ амбулаторията излѣзе оня, който бѣше пѣшкалъ — младъ селянинъ съ надута буза, върху която бѣше сложенъ памукъ и превръзка. Той стѣпяше полека, като на прѣсти, сякашъ се боеше да не падне главата му. Веднага следъ него изскочи и фелдшерьтъ Петровъ. Облѣченъ въ бѣла риза, съ щръкнали мустаци и остра брадичка, зачервенъ, той хвърли брѣзъ погледъ налѣво и надѣсно къмъ болнитѣ и трѣгна къмъ кръчмата.

— Ами че... г-нъ докторе! — обади се една отъ женитѣ. — Ами да бѣше ни прегледалъ, г-нъ докторе.

Фелдшерьтъ се обърна.

— Работа имаме, — добави жената.

— А пъкъ азъ хоро ли играя? — сопна се фелдшерьтъ. — Азъ какво правя? Азъ не работя ли?

— Работишъ, какъ да не работишъ. Ами насъ да бѣше прегледалъ, че сме жени.

— По редъ, по редъ! Какъ тѣй? Кой когато е дошелъ. Какъ тѣй? Ти и на воденица